

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzitting
van
15-06-2012

tussenarrest
heropening debatten
20.09.2013 10.00 uur

2008/AR/2314

in de zaak van:

HET VLAAMSE GEWEST,
vertegenwoordigd.

woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,
appellant,

hebbende als raadsman mr. advocaat te

tegen:

met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. advocaat te

veit het Hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadsleden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het hof alhier op 11 september 2008 heeft het VLAAMSE GEWEST tijdig en regelmatig hoger beroep ingesteld tegen de vonnissen van de zevende kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Leper d.d. 23 april 2008 en d.d. 18 juni 2008. (In de zaak aldaar gekend onder A.R. nr. 04/358/A) op tegenspraak gewezen tussen:

- hemzelf als verwerende partij;
- als eisende partijen.

2.

De aanhoudende betwisting tussen de partijen heeft ten gronde betrekking op een administratieve geldboete die wegens de doorbreking van een stakingsbevel werd opgelegd aan

Het overeenkomstig artikel 154, lid 1 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.47, lid 1 V.C.R.O.) aan de gegeven mondeling stakingsbevel d.d. 17 september 2003 werd overeenkomstig artikel 154, lid 5 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.47, lid 5 V.C.R.O.) bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing d.d. 1 oktober 2003 (met vermelding van het bepaalde van artikel 156, §1, lid 1 D.O.R.O. - thans artikel 6.1.49, §1, lid 1 V.C.R.O.) en bij aangetekend schrijven van dezelfde dag ter kennis gebracht van

Bij proces-verbaal van 9 oktober 2003 werd de doorbreking van

het stakingsbevel vastgesteld en op dezelfde datum werd een nieuw stakingsbevel gegeven aan hetgeen werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur bij beslissing d.d. 17 oktober 2003 en bij aangetekend schrijven van dezelfde dag 22 oktober 2003 ter kennis gebracht van

Vervolgens werd overeenkomstig artikel 156, §1 en §2 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.49, §1 en 6.1.49, §2 V.C.R.O.) door de rekenplichtige van het Grondfonds bij aangetekende brief (met bericht van ontvangst) d.d. 29 oktober 2003 aan een administratieve geldboete opgelegd van 5.000,00 euro.

Hiertegen werd door op 7 november 2003 een verzoek ingediend overeenkomstig artikel 156, §3 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.49, §3 V.C.R.O.).

Bij beslissing d.d. 4 december 2003 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd de administratieve boete verminderd tot 1.250,00 euro.

Op 29 april 2004 werd ten verzoeken van de rekenplichtige van het Grondfonds het door haar uitgevaardigde dwangbevel d.d. 19 april 2004 m.b.t. de administratieve geldboete (geviseerd en uitvoerbaar verklaard op 19 april 2004 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur) middels gerechtsdeurwaarderexploot betekend aan

Op 13 mei 2004 werd door overgegaan tot dagvaarding in verzet van het VLAAMSE GEWEST voor de eerste rechter teneinde:

- In hoofddede:
  - aan het VLAAMSE GEWEST te doen zeggen voor recht dat het dwangbevel d.d. 29 april 2004 door de stedenbouwkundig inspecteur geviseerd op 19 april 2004 t.b.v. 1.250,00 euro nietig, wederrechtelijk, ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder rechtsgevolg noch rechtsgrond is;
  - het VLAAMSE GEWEST verbod te doen opleggen tot het verder zetten van enige daad van tenuitvoerlegging, niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks, op straffe van verbeurte van een

dwangsom van 1.000,00 euro per inbreuk en of per dag van handhaving van de executie;
In ondergeschikte orde de gevraagde geldboete te herleiden tot maximaal 1/10de van het gevraagde bedrag.

Tevens verzocht zij om de verwijzing van het VLAAMSE GEWEST tot de kosten van het geding en om de uitvoerbaarheid van het tussen te komen vonnis, ondanks elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van elke mogelijkheid van kantonnement.

Middels het bestreden vonnis d.d. 23 april 2008 werd door de eerste rechter (onder nadere motivering) geoordeeld dat het verzet gegrond is en de opgelegde boete niet verschuldigd was.

In het dispositief van dit vonnis werd aldus de vordering toelaatbaar en in die zin gegrond verklaard dat voor recht werd gezegd dat het dwangbevel d.d. 29 april 2004 nietig is en zonder enige waarde.

Wel werden de debatten heropend teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen omtrent de hangende het beraad in werking getreden wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat.

Middels het bestreden vonnis d.d. 18 juni 2008 werden de kosten van de procedure lastens het VLAAMSE GEWEST gelegd (begroot aan de zijde van op 195,28 euro dagvaardingskosten en 400,00 euro rechtsplegingvergoeding).

3.

Het hoger beroep van het VLAAMS GEWEST tegen voormelde bestreden vonnissen dient om de hierna vermelde redenen onontvankelijk te worden verklaard.

In principe kan tegen ieder vonnis en in alle zaken hoger beroep worden ingesteld, tenzij de wet anders bepaalt (artikel 616 juncto artikel 1050 Ger.W.).

Krachtens artikel 617 Ger.W. worden de vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg, waarbij uitspraak wordt gedaan over een vordering waarvan het bedrag 1.860,00 euro niet overschrijdt, gewezen in laatste aanleg.

De vordering van _____ heeft betrekking op de opgelegde administratieve geldboete van 1.250,00 euro.

_____ heeft, gelet op de afwijzing van haar verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboete door de overeenkomstig artikel 156 §3 D.O.R.O. (thans artikel 6:1.49 §1 V.C.R.O.) bevoegde ambtenaar, de mogelijkheid benut om zich te wenden tot de rechtbank van eerste aanleg waar de goederen gelegen zijn (procedure voorzien in artikel 157 §4 D.O.R.O. - thans artikel 6:1.50 §4 V.C.R.O.) waarbij aldus van de rechtbank werd gevraagd om na te gaan of de boete in felte gerechtvaardigd was en of alle wettelijke bepalingen en alle rechtsbeginselen, met inbegrip van het evenredigheidsbeginsel waren nageleefd (zonder om redenen van loutere opportuniteit of billijkheid de betrokkene/betrokkenen van zijn/hun verplichtingen te kunnen bevrijden).

Deze betwisting ten gronde (die bestaat naast de mogelijkheid om zich te verzetten tegen het dwangbevel om daarmee de geldigheid en regelmatigheid van de uitvoering van de titel te bestrijden voor de beslagrechter, zijnde de procedure voorzien in artikel 157 §3 D.O.R.O. - thans artikel 6:1.50 §3 V.C.R.O.) is dus gericht tegen de door de overheid genomen beslissing om _____ een administratieve geldboete op te leggen, waarbij het tot de volheid van bevoegdheid van de burgerlijke rechter behoort om de externe en interne wettelijkheid van de administratieve geldboete te onderzoeken en in het bijzonder om na te gaan of alle feitelijke en wettelijke voorwaarden voor het opleggen van een dergelijke sanctie inderdaad vervuld zijn.

Waar het VLAAMSE GEWEST laat gelden dat zowel in de procedure voor de beslagrechter als in de procedure ten gronde er geen beoordeling *ratione summae* voorzien is of een beoordeling omtrent de hoegroothed van de administratieve geldboete, de verzetsvordering dus dient los gezien te worden van het bedrag van de betwiste geldboete, kan zij hierin niet gevolgd worden.

Er is immers geen enkele wetbepaling voorhanden (laat staan dat deze wordt aangevoerd door het VLAAMSE GEWEST) dat er kan of moet afgeweken worden van de (gemeenrechtelijke) regeling van artikel 617 Ger.W..

Overigens vorderde het VLAAMSE GEWEST zowel in eerste

aanleg als in haar verzoekschrift tot hoger beroep een rechtsplegingvergoeding ad 400.00 euro, zijnde het basisbedrag voor een in geld waardeerbare vordering met een waarde tussen 750,01 euro en 2.500,00 euro (met dien verstande dat zij zonder verder motivering in haar syntheseconclusie evenwel het basisbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering vraagt én dit nadat door werd opgeworpen dat de bestreden vonnissen *ratione summae* niet appellabel zijn, hetgeen naar het oordeel van het hof niet echt een congruente houding van het Vlaamse Gewest uitmaakt).

Hoe dan ook is het feit dat de betwisting gaat omtrent de wettigheid van de inningsactie ingevolge deze uitvoeringstitel en dat terzake de rechtbank (en in deze instantie het hof) niet de opportuniteitsbevoegdheid zou hebben om op grond van billijkheid/redelijkheid het bedrag van de administratieve geldboete te herleiden, op zich zelf geen reden of grondslag om af te wijken van de regelen van de aanleg zoals bepaald in het Gerechtelijk Wetboek en dit mede bij gebreke aan andersluidende wetsbepaling.

Het hoger beroep is derhalve onontvankelijk te verklaren.

4.

Artikel 1017, lid 1 Ger.W. bepaalt:

"Tenzij bijzondere wetten anders bepalen, verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt."

Overeenkomstig artikel 1018, lid 1, 6° Ger.W. bevatten de kosten ook de rechtsplegingvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W..

Aldus dient het VLAAMSE GEWEST verwezen te worden in de kosten van deze instantie als *"in het ongelijk gestelde partij"*.

Het hof dient er evenwel op te wijzen dat bij arrest nr. van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof evenwel als volgt voor recht werd gezegd:

"Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering."

Het Grondwettelijk Hof motiveerde deze beslissing inzonderheid als volgt:

"(...)

B.8. De thans in het geding zijn herstellvordering wordt door de stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Wellswaar zijn de leden van het openbaar ministerie magistraten van de rechterlijke orde, terwijl de stedenbouwkundig inspecteurs ambtenaren zijn dit tot de uitvoerende macht behoren, zoals de Ministerraad terecht opmerkt. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 151 van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie in de individuele opsporing en vervolging waarborgt, blijkt evenwel dat:

"Het openbaar ministerie onafhankelijk is wanneer het de strafvordering instelt en dus bij het vervolgen van misdrijven, weze het dat het openbaar ministerie hier (...) geen rechterlijk ambt uitoefent maar veeleer een ambt van de uitvoerende macht en aldus onderworpen is aan het gezag en het toezicht van de minister van Justitie om de strafvervolgning te bevelen (artikel 274 en volgende: het positief injunctierecht), evenals naar de bevoegdheid van de minister van Justitie om de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te stellen" (Parl. St., Kamer, 1997-1998, nr. 1675/1, p. 4)

Het verschillende statuut van de stedenbouwkundige inspecteurs en van de leden van het openbaar ministerie kan derhalve niet volstaan om het in het geding zijnde verschil in behandeling te beantwoorden.

Zoals de leden van het openbaar ministerie dienen de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces.

B.9 De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord."

Het komt dan ook noodzakelijk voor dat de partijen nader standpunt zouden innemen nopens de repercussies van bovenvermeld arrest op de door het hof nog te maken beoordeling tot al dan niet verwijzing van het VLAAMSE GEWEST in de rechtsplegingvergoeding in deze instantie.

Het staat de partijen uiteraard vrij om een overeenkomst betreffende deze rechtsplegingvergoeding te sluiten en alsdan hetzij deze overeenkomst te laten bekrachtigen door het hof hetzij na regeling conform deze overeenkomst om de doorhaling van de zaak te verzoeken na regeling conform deze overeenkomst.

